

**ΟΜΙΛΙΑ**  
**ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΧΑΛΚΙΔΟΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ**  
**ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ**  
**ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ ΚΑΙ**  
**ΤΥΡΝΑΒΟΥ κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ ΜΕ ΤΙΤΛΟ «ΣΑΝ ΠΑΡΑΜΥΘΙ.....»**  
**ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΘΕΑΤΡΟ ΟΥΗΛ ΛΑΡΙΣΗΣ**  
**ΚΥΡΙΑΚΗ 10 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2017**

Εἶμαι πολὺ χαρούμενος σήμερα ποὺ εὐρίσκομαι ἐδῶ, στὴν πόλη τοῦ ἁγίου Ἀχιλλίου, ἀνάμεσά σας, σ' αὐτὴν τὴν ὁμήγυρη, ὅπου, ἀξίως καὶ δικαίως, τιμᾶται ὁ ἅγιος Ποιμενάρχης σας, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τῆς ἁγιοτάτης Μητροπόλεως Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κύριος Ἰγνάτιος, μὲ τὴν παρουσίαση ἑνὸς ἐξαιρετικοῦ πονήματός του, ποὺ ἔχει τὸν τίτλο "Σὰν παραμύθι...".

Θεωρῶ δὲ εὐτυχῇ τὸν ἑαυτό μου, διότι, ἡ ὀργανωτικὴ ἐπιτροπὴ τῆς ἐκδηλώσεως αὐτῆς, ποὺ εὐωδιάζει ἀπὸ υἱικὰ αἰσθήματα στοργῆς καὶ εὐγνωμοσύνης, συμπεριέλαβε καὶ ἐμὲ μεταξὺ τῶν παρουσιαστῶν τοῦ βιβλίου. Τοὺς εὐχαριστῶ ἐκ καρδίας καὶ εὐχαριστῶ, ἐκ τῶν προτέρων καὶ σᾶς, τοὺς ἀκροατές μου τοὺς σεβαστούς.

Ἔχω ἤδη ἐκφρασθεῖ, στό παρελθόν, μὲ ἐνθουσιασμό καὶ ἄδολους, ἀπροσποίητους, καλοὺς λόγους γιὰ τὰ κείμενα τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἰγνατίου, ποὺ ἔχουν κατ'

ἀρχάς δημοσιευθεῖ στὸ "Τάλαντο" ὡς κύρια ἄρθρα καὶ τώρα ἐξεδόθησαν, ὅπως ἔπρεπε, σὲ αὐτοτελὲς βιβλίο. Τὰ χαρακτήρισα ὡς ποιοτικὰ καὶ μάλιστα εἶπα, πέρυσι στὴν ὀνομαστικὴ του ἑορτῇ, στὴν ὁμιλία μου, κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Ἑσπερινοῦ, ὅπου καὶ χοροστάτησα (τὸ ξαναλέω, μετὰ παρηρησίας καὶ τώρα) πὼς ἀβίαστα μοῦ θυμίζουν διηγήματα Παπαδιαμαντικά!

Ὁ ἐγνωσμένης σεμνότητος Μητροπολίτης σας ἐρυθρίασε τότε, μά οἱ παριστάμενοι, καθὼς καὶ ὁ ἄγνους λαὸς τοῦ Θεοῦ τὸ χάρηκε!

Τὰ θέματα, ἡ γλῶσσα, ἡ διήγηση, ἡ πλοκή, τὸ ὕφος, ὅλα μὰ ὅλα μοῦ θυμίζουν τὸν ἅγιο τῶν ἐλληνικῶν γραμμάτων, τὸν ἔλκοντα τὴν καταγωγὴ ἀπὸ τὴν ἐξακουστὴ νῆσο Σκίαθο, ἓνα ὁμορφο καὶ πλουσίως προικισμένο ἀπὸ τὸν εὐεργέτη Θεὸ μας νησὶ τῆς Ἐπαρχίας μου, ποὺ ἀνήκει στὴν Θεσσαλικὴ περιφέρεια. Ὁ κύρ Ἀλέξανδρος διεκήρυσσε πὼς «Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἐνόσω ζῶ καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δέν θὰ παύσω πάντοτε, ἰδίως δὲ κατὰ τάς πανεκλάμπρους ταύτας ἡμέρας, νὰ ὑμνῶ μετὰ λατρείας τὸν Χριστόν μου, νὰ περιγράφω μετ' ἔρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια ἐλληνικὰ ἥθη. Ἐὰν ἐπιλάθωμαί σου, Ἱερουσαλήμ, ἐπιλησθεῖη ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖη ἡ γλῶσσά μου τῷ λάρυγγί μου, ἐὰν οὐ μὴ σου μνησθῶ»<sup>1</sup>.

Μία γρήγορη ματιά, κατ' ἀρχήν, στὰ περιεχόμενα τοῦ βιβλίου τοῦ Σεβασμιωτάτου καὶ μία προσεκτικὴ μελέτη του, στὴν συνέχεια, φανερώνει τὴν συγγένεια.

Μία συγγενικὴ σχέση ποὺ δημιουργήθηκε στὴν ἴδια οἰκογένεια τοῦ Θεοῦ, ποὺ λέγεται ΕΚΚΛΗΣΙΑ!

<sup>1</sup> Λαμπριάτικος Ψάλτης, Ἀπαντα, ἐκδ. Δόμος, τ. Α' -Ε', Ἀθήνα 1989, τ. Β', σελ. 517.

Αὐτὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ ἦθος ἐκφράζει ὁ Μητροπολίτης Ἰγνάτιος στὰ γραπτὰ του. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ βάση ὅλης τῆς προσφορᾶς καὶ τῆς γραφῆς του. Τῆς πνευματικότητός του, ποὺ εἶναι γνήσια καὶ ὄχι ἐπιφανειακὴ καὶ φυσικὰ καμμία σχέση δὲν ἔχει μὲ νοσηρὲς μυστικιστικοῦ τύπου καταστάσεις. Ἐκφράζεται ἀπλὰ καὶ ἀνεπιτήδευτα, μὲ μία προσευχομένη καὶ λατρεύουσα θεολογία ποὺ ἀγκαλιάζει ὅλη τὴν ζωὴ καὶ τὴν καθημερινότητα καὶ γραφὴ δυνατὴ, ἀπὸ χέρι, τὸ ὁποῖο καθοδηγεῖται ἀπὸ καρδιὰ εὐλαβικὴ καὶ ὄχι εὐσεβοφανή, καρδιὰ ἀγαπητικὴ καὶ ἀνυπόκριτη, ἡ ὁποία ξέρει νὰ θυμᾶται καὶ νὰ εὐγνωμονεῖ, νὰ δοξάζει καὶ νὰ εὐχαριστεῖ, νὰ συμπάσχει καὶ νὰ συγχαίρει, νὰ ἐλπίζει καὶ νὰ ὑπομένει, νὰ δουλεύει καὶ νὰ μὴν θορυβεῖ, νὰ σιωπᾷ καὶ νὰ ἐξομολογεῖται, νὰ κατανοεῖ καὶ νὰ δικαιολογεῖ, νὰ προσεύχεται καὶ νὰ συγχωρεῖ, νὰ προσφέρει καὶ νὰ προσφέρεται.

Καὶ ὅλα τοῦτα, μὰ καὶ ἄλλα πολλά, γιατί, ὅπως διαβάζουμε στὰ κείμενά του, ὁ δεσπότης μας, προέρχεται ἀπὸ σπίτι!!! Ὅχι πλουσιόσπιτο, ἀλλὰ συγκροτημένο σπίτι, δηλαδή, οἰκογένεια, ἡ ὁποία ἔχει ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικὰ ποὺ ἐννοεῖ ὁ σοφὸς λαός, ὅταν συνιστᾷ: πάρε ἄνθρωπο ἀπὸ σπίτι. Σπίτι, τὸ ὁποῖο δοκιμάστηκε νωρὶς ἀπὸ τὴν ὀρφάνια τοῦ πατέρα καὶ τὴν ἀνέχεια, ποὺ δημιούργησαν οἱ ἀντίξοες ἐποχικὲς συνθήκες. Σπίτι, τὸ ὁποῖο, ὡστόσο, κρατήθηκε ἀπὸ τὴν πίστη στὸ Θεό, τὴν θυσιαστικὴ ἀγάπη τῆς μάνας, τῆς

νοικοκυρᾶς στήν κυριολεξία, πού πρόθυμα προσέλαβε καί ἐπιτυχημένα διεκπεραίωσε καί τόν ρόλο τοῦ πατέρα, καί στήν μεγάλη καί ζεστή της ἀγκαλιά, καθὼς ἡ ὄρνις, μάζεψε καί κράτησε ἐνωμένα τὰ παιδιά της, ἀλλὰ καί μέ τήν συνδρομή συγγενῶν καί ἄλλων συνανθρώπων.

Ὁ π. Ἰγνάτιος μεγάλωσε μέσα στήν ὁμορφή ἀνθρώπινη κοινωνία τῆς Σαλαμίνας καί, ὅπως ὁ ἴδιος ἐν ἐπιγνώσει γράφει, ἀνδρώθηκε καί πλησίον φωτισμένων πνευματικῶν πατέρων καί στήν ἀτμόσφαιρα τῶν προσευχῶν, τῶν ἀγρυπνιῶν, τοῦ λιβανιοῦ καί τῶν κομβοσχοινίων τῶν εἰσέτι ἀκμαζουσῶν ἱερῶν μοναστηρίων. Δέν ἔζησε ἀπομονωμένος σέ ἓνα ἀποστειρωμένο περιβάλλον. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση ἡ γνώση καί μάλιστα ἡ λεπτομερής γιά πράγματα πού ἀφοροῦν π.χ. τὰ καϊκία, τήν ἀλιεία καί ἄλλα ἐπαγγέλματα, τοὺς ἀνέμους, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ παιδιά, τὰ πουλιά καί τὰ λουλούδια! Μέ κάθε εὐκαιρία ἀναφέρει ὅλα τὰ εἶδη τῶν λουλουδιῶν, τήν ἐποχή καί τήν χρήση τοῦ καθενός.

Εὐτυχισμένος, πράγματι, αὐτὸς πού μεγάλωσε μέσα στήν ἀγάπη, στήν συναναστροφή, πού γέμισε τήν ὑπαρξή του μὲ συναισθήματα, μὲ τὶς μυρωδιές τῆς θάλασσας καί τῶν λουλουδιῶν! Ἐξασφαλισμένος γιά τήν ὑπόλοιπη ζωή του, ὅποιος εἶχε ωραία παιδική ζωή. Ἔτσι ἐσμίλευσε τήν προσωπικότητά του καί ἔμαθε νὰ πορεύεται, πατώντας σταθερὰ ἐπάνω στήν γῆ, ἔχοντας, ὅμως, τὸ νοῦ του στὸν οὐρανό!

Μορφώθηκε, μὰ δὲν παραμορφώθηκε! Κάτοχος δύο πτυχίων πανεπιστημίου (Νομικῆς καὶ Θεολογίας) μὲ μία διαδρομὴ ἀξιόλογης προσφορᾶς, ὅπου καὶ ἐὰν ἐργάσθηκε, δὲν ἄφησε τὸν νοῦν του νὰ ψηλώσει! Ἐμεινε ταπεινός! Σιωπηλός! Ἀθόρυβος! «Τί κάνεις; Ἀκόμα δὲν σέ κάνανε Δεσπότη; Δέν σέ κατάλαβαν ἀκόμα;» τοῦπε κάποτε μέ δακρυσμένα μάτια ὁ καλλίφωνος παπᾶς τοῦ ἁγίου Μηνᾶ, τῆς Ἐνορίας πού ἦταν τό κέντρο τῆς ζωῆς του. Ἀληθινὰ ἄνθρωπος τοῦ Πνεύματος! Ἀνθρωπος τοῦ Θεοῦ! Ἀνθρωπος πού θυμᾶται τὸν πλάστη καὶ δημιουργό του καὶ εὐεργέτη του Θεό, καὶ φυσικὰ καὶ ὅσους ἔκαμαν χειροπιαστή τὴν θεία πρόνοια στὴν ζωὴ του!

Τελικά, τὰ γραπτά τοῦ Σεβασμιωτάτου δείχνουν ὅτι, ἐκτός ἀπὸ τό λογοτεχνικό τάλαντο, διαθέτει καὶ πλούσιο ἐσωτερικὸ κόσμο καὶ πῶς ἡ σιωπὴ του εἶναι ἐπιλογή! Δέν εἶναι ἀδυναμία! Πόσο κουράγιο πρέπει νὰ ἔχεις, ἀλήθεια, γιὰ νὰ σιωπᾷς! Τί δύναμη!

Ἡ σιωπὴ, πάντοτε, ἰδιαίτερα, ὅμως, στὶς μέρες μας, παρεξηγεῖται. Ἐν τούτοις εἶναι γλῶσσα, εὐλαλη μάλιστα καὶ δυνατὴ, μά, δυστυχῶς, ἄγνωστη γλῶσσα γιὰ τοὺς περισσοτέρους!

Σεβασμιώτατέ μου,  
Στὸν πρόλογό Σας, πού ἀπὸ μόνος του εἶναι ἓνα θαυμάσιο ψυχογράφημά σας, γράφετε τὸ πῶς πειστήκατε καὶ ἀναγκαστήκατε, παρὰ τοὺς δισταγμούς καὶ τὶς ἀρχικὲς σας θέσεις-ἀντι-θέσεις, νὰ γράψετε αὐτά, τὰ ἐκκλησιαστικο-λαογραφικοῦ χαρακτῆρα ἀρθράκια, ὅπως ταπεινῶ τῷ τρόπῳ τὰ χαρακτηρίζετε. Καὶ ναί, σεῖς, ἓνας Μητροπολίτης, αὐτοσαρκάζεσθε!

«.....τὴν ὑποκίνηση τὴν ἤθελα γιὰ νὰ ἔχω δικαιολογία ὥστε νὰ παραβῶ τὴν παλιά μου ὑπόσχεσι. Τράβα με κι ἄς κλαίω, πού λέει ὁ λαός μας.....», γράφετε.

Ἐμεῖς, ὅχι ἀπλὰ δὲν σᾶς κατακρίνουμε, γι' αὐτὴ σας τὴν ἐντὸς εἰσαγωγικῶν "παράβαση", ἀλλ' ἀντιθέτως σᾶς εὐγνωμονοῦμε. Καὶ εὖγε(!) σ' ὅσους σᾶς ἐπίεσαν καὶ τελικά σᾶς ἔπεισαν. Σὰν παραμύθι, γράψατε, περιγράψατε ἀνθρώπους, τόπους, τρόπους, γεγονότα, περιβάλλοντα, καταστάσεις, τὴν ὁμορφή δημιουργία τοῦ Θεοῦ, τὰ χαρούμενα, τὰ λυπηρὰ καὶ μὲ τὴν διήγησή σας, πού, δίχως ὑπερβολή, σᾶς καταξιώνει καὶ ὡς κάτοχο καὶ ἀξιοζήλευτο χειριστὴ τοῦ Ἑλληνος λόγου, δημιουργήσατε στὴν ψυχὴ μας αὐτὸ πὺν λέμε Παραμυθία! Γλυκεῖα Παρηγορία!

Μελετώντας καὶ πάλι τὰ ποιήματά σας (ἀπὸ τὸ ποιῶ), τὰ ἔργα σας αὐτὰ εἶχα διαρκῶς στὴν σκέψη μου μία ρήση τοῦ Μεγάλου Βασιλείου: Λέγει ὁ ἅγιος πατήρ· Ἐκεῖνος πὺν ἔχασε τὴν ὁμοιότητά του μὲ τὸν Θεό, ἀπώλεσε, ταυτόχρονα, καὶ τὴν οἰκειότητα μὲ τὴν ζωή! Λόγος σοφός, ρεαλιστικός, καθημερινὰ ἐπαληθευόμενος! Σὲ σᾶς, ὅμως, συμβαίνει τὸ ἀντίθετο! Μπορεῖτε νὰ ζεῖτε καὶ νὰ περιγράφετε μὲ οἰκειότητα τὴν ζωή, γιατί δὲν χάσατε τὴν πρὸς τὸν Θεὸ ὁμοιότητα! Μάλιστα παντοῦ βλέπετε τὸ στοργικὸ χέρι τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ τρόπος σας εἶναι ἀναγωγικός! Μέσα ἀπὸ τὰ καθημερινὰ καὶ ὁρώμενα θέλετε -καὶ ἐπιτυχῶς τὸ ἐπιχειρεῖτε καὶ τό ἐπιτυγχάνετε- νὰ ὁδηγήσετε τὸν ἀναγνώστη στὰ ἐπέκεινα, στὰ ἄφθαρτα, στὰ οὐράνια.....

Ένας ἀληθινὰ πνευματικὸς ἄνθρωπος, ἄλλωστε, δὲν προσελκύει πρὸς καὶ εἰς ἑαυτόν, ἀλλὰ πάντοτε στὸν Θεό.

Ἐκλεκτὴ ὁμήγουρις,

Εἶχα σκεφθεῖ, ὅταν σχεδιάζα τὴν ταπεινὴ αὐτὴ παρουσίαση, νὰ ἀναφέρω στὴν ἀγάπη σας καὶ περικοπὲς ἀπὸ τὰ κείμενα τοῦ Σεβασμιωτάτου, γιὰ νὰ τεκμηριώσω τὶς παραπάνω θέσεις μου. Δὲν τὸ ἔκαμα, γιατί εἶμαι βέβαιος ὅτι καὶ σεῖς ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμετε κάτι, νὰ διαβάσετε δηλαδή καὶ νὰ βγάλετε τὰ συμπεράσματά σας. Θὰ χαιρόμουν εἰλικρινά, ἐὰν διαβάζοντας, θυμόσαστε τοῦτες τὶς φτωχές μου σκέψεις-διαπιστώσεις. Ὅπως καὶ ν᾿ἔχει, ὅμως, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ ὠφεληθεῖτε.

Ζητῶ συγγνώμην, ἐὰν μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο σᾶς ἀδίκησα καὶ εὐχομαι νὰ εἶναι πολλὰ τὰ ἔτη τοῦ Σεβασμιωτάτου, μὲ ὑγεία καὶ δύναμη, ὥστε νὰ συνεχίσει καὶ αὐτὴν του τὴν πολύτιμη συγγραφικὴ ἐργασία, γιὰ τὴν ὁποία τὸν ἐγνωμονοῦμε.

Πράγματι, Σεβασμιώτατε, ὅποιος διαβάσει τὸ βιβλίο σας, διαπιστώνει ὅτι ἔχει γραφεῖ μὲ καλὴ καὶ ἀνεπιτήδευτη διάθεση, μὲ γλυκεῖα νοσταλγία, μὲ ἀγάπη γιὰ τὸν Θεό καὶ τὴν Ἐκκλησία Του, γιὰ τοὺς ἀνθρώπους γύρω μας καὶ γιὰ ὅλο τὸν κτιστό ὁμορφο κόσμον τοῦ Θεοῦ. Εἰλικρινῶς συγχαίρουμε! Καὶ φυσικὰ εὐχαριστοῦμε!